

„מקומי“ ואנשי „שלום עכשיו“ בפקק בכביש העוקף
ליוו ענף צה"ל

שנתקעו בפקק, דווקא בכביש שאמור היה להיות פנוי. בהתייעצות קצרה בין הפעילים המרכזיים של הטור, החליטו הכל להתנות את מכוניותיהם בצד הדרך ולהתחיל לצעוד ברגל לכיוון הכפר הסמוך — בית צאחור. הם הלכו ברגל, רכס נוסאים תר-מיליגב קטנים, או שקיות ניילון ובהן מזון, בקבוקי מים, לאסטרטגיה צורך. מישהו אף הביא את כלבו לטיול. על הגיבועה הסמוכה רעה עדר כבשים בשמש חורפית קרירה של הרים. מעליהם איבטחו את הצועדים שני חיילים חמושים. לאסטרטגיה, ככל שהתקרמו ההולכים לכיוון הוואדי, הבינו את מקור שמו של הכביש — דרך המיזבול. ריח חריף של זבל, מעורב בריח נבלות מעיק, חדר לאף והסיח את תשומת הלב מן המשימה. למטה, בוואדי, המתינו, כצפורי, חיי לייצה"ל, שחטמו את הכביש. המפגינים עצרו באחת כמו לפי פקודה בלתי נשמעת. שניים — ח"כ דני צוקר ויולי תמיר — נגשו לדבר עם החיילים, וביקשו להיפגש עם מפקד האיזור. הם ביקשו מן המפגינים לעצור, בינתיים, עד שיתבררו הדברים. מפקד האיזור, האל"מ ברוך, הגיע תוך זמן קצר והשלושה יצאו להיברות, במרחק של כמה עשרות מטרים מן המפגינים. הם ביקשו מן העיתונאים להניח אותם לנפשם, ולא להתלוות אליהם. הפגישה היתה קצרה. מרחוק נראו (המשך בעמוד 42)

לדבריו, ונאלץ לעצור בכל צומת קטנה בדרך, ולהתייעץ עם חבריו לשיירה. כאחד הכפרים הערבים שעל המסלול לעצרה השיירה, כשהמוכילים אינם יודעים לאיזה כיוון כראי לנסוע. שיחה קצרה עם תושבי הכפר גילתה ש...המקומי הזה מוכן להראות לנו את הדרך העוקפת". עשרות המכוניות הצליחו בדוחק רב להסתובב בכביש הצר והתלול, ופתחו שוב בנסיעה בטוחה על הכביש המתפתל במורד הוואדי. זו היתה הדרך החלופית, שבה בחרו גם הפלסטינים שנתקעו בפקק הענקי בדרך הראשית לבית לחם. באם של חברי שלום עכשיו, על מכוניותיהם הרבות, יצר פקק חרש בדרך החלופית הצרה. בחירתם בדרך זו נודעה כמי הירות לכוחות צה"ל, ואלה הופיעו, יש מאין, וניצבו באחד העיקולים. שוב נעצרה השיירה, והמפגינים יצאו מן המכוניות להתייעצות נוספת. הפלסטינים, שנתקעו גם הם בפקק הבלתי יציב, הסתכלו בתמיהה ביש"אלים המתרוצצים כמו דבורים עסוקות בשטח, אך אלה לא התייחסו אליהם כלל. היעד שלהם היה, כך נודע כשלב זה, הכפר בית עומר. את תושבי הכפר הזה היו מתוכננים לפגוש, ולא פלסטינים מזדמנים בדרך. מישהו בעל-יוזמה החליט, כנראה, שפלסטיני הוא פלסטיני באשר הוא, ושלף את כרוזי התנועה, שהוכנו מבי עוד זמן בשפה הערבית, והתחיל לחלק אותם ליושבי המכוניות הנדהמים,

גנות ולהתפרעויות". מאות מתושבי הגדה נתקעו בפקק תנועה ענקי, כמשך שעות רבות, בגלל החלטת הצבא למנוע את כניסת המפגינים ליישובים הפלסטיניים.

„המקומי יראה דרך“

פ עילי שלום עכשיו היו מבר לבלים. הם הבינו שאם ימתינו,

המפגש הפך לפקק

1, שייצא ראשון וינע על הציר הצפוני. טור מיספר 2 ייצא אחריו וינע על הציר הדרומי". הייתי מצוותת לטור מיספר 2, שא-מור היה לנוע על הציר הדרומי, לכיוון יעד בלתי ידוע באותו הרגע. משום מה עמד ג'יפ של מיסמר הגבול בראש הטור, והוא שהוביל את השיירה בנסיעה איטית דרך ואדי-ג'וז עד לצומת של מוסיאון וקופלר בעיר המזרחית. השיירה השתרכה אחריו בזווית, כשאיש אינו מעז לעקוף את הג'יפ ולהגביר את המהירות קדימה. ליד מוסיאון וקופלר עמד הג'יפ בצד,

בסקרנות בין אנשי שלום עכשיו. מני-סיס לברר מהם יעדי הנסיעה.

מישמר הגבול הוביל

ה הפגנה ההמונית אורגנה כמו מיבצע צבאי. בין הפעילים הסי-תובכו רכס שעל זרועם היו סירטורים, ועליהם התואר „סדרן“. אלה התרוצצו בפעלתנות רבה ברחבה הענקית, מחי-לקים הוראות לכל עבר, מתלחשים, שולחים אצבע מורה, מסבירים, מארג-גנים.

האל"מ ופעיל „שלום עכשיו“ דני צוקר ויולי תמיר במשא-ומתן חיוכים

כמו כל השאר, בתור למחסום, זה ייארך שעות. הם גם ידעו שבבואם למחסום ייעצרו, ולא יוכלו להמשיך ברכס. הם ידעו מראש שהם ייעצרו, והכינו תוכנית להפגנה קצרה ליד המחסום, שא-חריה היו אמורים להתפנות בשקט בחזרה. אך לא היתה להם תוכנית חלופית למיקרה כזה, של פקק ארוך לפני המחסום. מישהו הציע, לבסוף, להסתובב ולי-דרת בדרך עוקפת, דרך הכפרים בית צאחור וצור-באחר. היעילות והלשון הצבאית הקצרה והחדה תפסו את מקומם של הביבלול הפתאומי. הפעילים נקראו „לעלות על הר כבים לנוע מיוזמה“. הם גם התבקשו להדליק את פנסי המכוניות, וכך עשו בציותנות. לרכב שהוביל את השיירה היתה מפה, אך הוא לא הספיק ללמוד אותה,

ואיפשר לשיירה להמשיך בנסיעה. כבר בפאתי ירושלים, בכבישי-יצי-אה הדרומי, המוביל לכיוון בית לחם, נראה מרחוק פקקי-תנועה ענקי שת-חילתו, כנראה, במחסום שהקים הצבא בכניסה לעיר בית לחם. מאות מכו-ניות, רובן נושאות לוחיות-יזיהוי של תושבי השטחים הכבושים, השתרכו ב-טור ארוך ומתעקל לאורך הכביש הצר. מכוניותיהם של אנשי שלום עכשיו עצרו בהמשך הפקק. הפעילים התחילו לצאת מן המכוניות, מנסים לברר מה קרה, ומה הטקטיקה שיש לנקוט ב-מיקרה הזה. צה"ל הודיע עוד כיום השישי בצ-הריים שלא ייאפשר לאנשי התנועה לנוע באופן חופשי בגדה-המערבית ולקיים את המיפגשים המתוכננים עם הפלסטינים, מתוך חשש שמיפגשים אלה „יתסיסו את הרוחות ויגרמו להפ-“

התכונה במקום היתה רבה. הסדרנים ראו לצייד את כל המכוניות בשילטי-ענק, שעליהם נכתב שם התנועה בעברית ובערבית. כל מכונית קיבלה גם מיספר — 1 או 2 — וכך חולקו כל המפגינים לשתי קבוצות. על הקבוצה הראשונה — טור מיספר 1 — הוטל לנסוע צפונה ועל השנייה — טור מיספר 2 — דרומה. כמו בכל התארגנות ישראלית דומה, השתמשו גם הפעם המארגנים בסלנג צבאי אותנטי כדי לארגן את המוני המפגינים. וכך, לקראת שעת-היציאה היעודה, עמד בחור מזוקן, בעל שיער ארוך כהה, כשמגאפון בידו, וקרא לקהל הרב „לצוות את הרכבים!“ במיבטא ררוס-אמריקאי כבד. הוא הת-כוון לבקש מהנוכחים פשוט להיכנס למכוניות. ואחרי-כך המשיך: „כל מי שקיבל את המיספר 1 ינוע בטור מיספר

הפעילים ממתינים
ואחר-כך, הביטה תוך סמאה